

Anne-Riina Hurskainen

West coast swing

Ydinasiat opettamisessa ja siirtovaikutus muihin paritanssilajeihin

West coast swing

Ydinasiat opettamisessa ja siirtovaikutus muihin paritanssilajeihin

Anne-Riina Hurskainen
Opinnäytetyö
Kevät 2016
Tanssinopettajan ko.
Oulun seudun ammattikorkeakoulu

TIIVISTELMÄ

Oulun ammattikorkeakoulu

Tanssinopettajan koulutusohjelma, Paritanssin suuntautumisvaihtoehto

Tekijä: Anne-Riina Hurskainen

Opinnäytetyön nimi: West coast swing – Ydinasiat opettamisessa ja siirtovaikutus muihin paritanssilajeihin

Työn ohjaajat: Petri Hoppu, Anni Heikkinen

Työn valmistumislukukausi- ja vuosi: Kevät 2016

Sivumäärä: 33 + 1

Tutkin opinnäytetyössäni west coast swingin opettamisen ydinasioita sekä siirtovaikutuksia muihin paritanssilajeihin. Tutkimuskysymyksiäni olivat: Mitkä ovat west coast swingin opettamisen ydinasiat? Kuinka west coast swingiä voi opettaa motivoivasti? Mitä siirtovaikutuksia west coast swingillä on muihin paritanssilajeihin? Kiinnostukseni aiheeseen on lähtenyt omasta tanssiharrastuksestani west coast swingin parissa. Tein pedagogisen kokeilun kolmannen vuosikurssin tanssinopettaja opiskelijoille Oulun ammattikorkeakoulussa. Opetin ryhmälleni west coast swingiä ja pyrin tätä kautta tutkimaan opetuksellisia ydinasioita. Opetusjakson jälkeen pidin oppijoille teemahaastattelun, jolla kartoitin omaa onnistumistani sekä annoin tuleville pedagogeille mahdollisuuden tarjota uusia näkökulmia tutkimaani asiaan.

Haastattelun perusteella vahvoiksi west coast swingin ydinasioiksi nousivat musiikki, parityöskentely sekä tekniikka. Tutkimukseni perusteella tanssinopettamisen ydinasioita ovat lisäksi tanssikulttuuriin kasvattaminen, motivoiva ote opettamisessa sekä henkilökohtaisen palautteen antaminen. Opinnäytetyötä tehdessäni itseäni alkoi kiinnostaa erityisen paljon myös ihmisen kehollinen oppiminen ja siihen vaikuttavat seikat sekä oppijan oma tunne tanssimisesta.

Asiasanat: west coast swing, ydinkeskeisyys, siirtovaikutus, kehollinen oppiminen

ABSTRACT

Oulu University of Applied Sciences
Degree Programme in Dance Teacher Education, Option of Social Dance

Author: Anne-Riina Hurskainen

Title of Bachelor's thesis: West Coast Swing – Core of teaching and transfer to other social dances.

Supervisors: Petri Hoppu, Anni Heikkinen

Term and year of completion: Spring 2016

Number of pages: 33+1

This study compiles information on what are the most important antecedents of teaching west coast swing and what are the transfers to other social dances. My research questions were: What are the cores in teaching West Coast Swing? How can West Coast Swing be taught motivationally? Are there transfers to another social dances? My interest to this topic was inspired by my own West Coast Swing hobby. I did pedagogical experiment to third year students in Oulu University of Applied sciences. Through teaching experiment, I wanted to research cores in teaching West Coast Swing. After the experiment, I did a theme interview to the students. Through the interview, I wanted to find out how I had succeeded in my goals and gave future teachers to offer new point of views to my topic.

Based on my interview the strong cores in West Coast Swing were music, teamwork and technique. In teaching West Coast Swing the core also includes dance culture, motivational teaching and personal feedback. While doing my thesis I also got interest to embodied teaching, how it is affected and learners feel of dancing.

Keywords: West Coast Swing, transfer, core based teaching, embodied cognition

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	6
2 ESIYMMÄRRYS JA TUTKIMUKSEN LÄHTÖKOHDAT	8
2.1 West coast swingin historia	8
2.2 Tanssikuttuuri nykyään	10
2.3 Motoristen taitojen oppiminen ja opettaminen	11
2.4 Motivaatio	13
2.5 Siirtovaikutusilmiö taitojen oppimisessa	14
2.6 Kehollisuus ja kehollinen oppiminen	15
3 PROSESSIN KUVAUS JA METODOLOGISET RATKAISUT	18
4 WEST COAST SWINGIN OPETTAMINEN	20
4.1 Musiikki	21
4.2 Parityöskentely	23
4.3 Tekniikka	24
4.4 Motivaatio	25
4.5 Siirtovaikutukset muihin lajeihin	26
5 JOHTOPÄÄTÖKSET JA POHDINTA	28
LÄHTEET	31
LIITE 1	34

1 JOHDANTO

West coast swing (WCS) eli westi on suhteellisen uusi laji Suomessa, ja sen opetuskenttä on vielä pieni ja hajanainen. Myöskään suomenkielistä kirjallista materiaalia siitä ei juurikaan löydy. Opinnäytetyöni tarkoituksena on avata west coast swingiä sekä tanssina että kulttuurina ja pohtia sen opetuksellisia ydinasioita. Ydinasoiden opettamisella haluaisin saavuttaa laadullisia tavoitteita ja positiivista siirtovaikutusta myös muihin paritansseihin. Pohdin opinnäytetyössäni myös Suomen seuratanssikenttää laajemmin ja toivon herättäväni ajatuksia sekä rakentavaa keskustelua sen tulevaisuudesta. Voisiko positiivinen siirtovaikutus toimia myös eri tanssikulttuurista toiseen? Toivon, että opinnäytetyöni antaa uutta näkökulmaa myös muille west coast swingin opetuksen parissa toimiville opettajille, ohjaajille, harrastajille tai muuten lajista kiinnostuneille.

Tein pedagogisen kokeilun liittyen opinnäytetyöhöni. Kokeilun tein Oulun ammattikorkeakoulun (Oamk) kolmannen vuosikurssin tanssinopettajaopiskelijoille. Opetin ryhmälleni west coast swingiä ja pyrin tätä kautta tutkimaan opetuksellisia ydinasioita. Opetusjakson jälkeen pidin oppijoille teemahaastattelun, jolla kartoitin omaa onnistumistani sekä annoin tuleville pedagogeille mahdollisuuden tarjota uusia näkökulmia tutkimaani asiaan. Tarkoitukseni on tutkia kuinka West coast swingiä voidaan opettaa motivoivasti, hauskasti ja tehokkaasti sekä löytää siirtovaikutuksia muihin paritanssilajeihin.

Oma kiinnostukseni west coast swingiä kohtaan heräsi ensimmäisenä Oamk opiskeluvuoteni 2012, jolloin west coast swingin opetus Oulussa vasta alkoi. Laji tempaisi mukaansa eloisan musikaalisuuden, ainutlaatuisen parityöskentelyn, luovuuden sekä rennon ilmapiiirinsä vuoksi. Alkuinnostuksesta kasvoi suuri tanssirakkaus, joka on vienyt minua ympäri maailman kohtaamaan satoja tanssijoita ja kokemaan jotakin ainutlaatuista heidän kanssaan. On hienoa olla läsnä ja nauttia juuri siitä hetkestä, jota ei samanlaisena tule koskaan enää tapahtumaan. Pisin tanssimatkani oli vaihtoaika USA:ssa. Maaliskuusta 2014 heinäkuuhun 2014 olin Kaliforniassa tanssimassa west coast swingiä ja tutustumassa kulttuuriin kyseisen tanssin synnyinseudulla. Lisäksi olen käynyt tanssimassa USA:n itärannikolla sekä Euroopan eri kaupungeissa. Tätä kautta west coast swing -kulttuuri ja opetuskenttä on tullut minulle tutuksi.

Pedagogisen projektin suunnittelin paritanssin ydinasioita hyödyntämällä. Lähtökohtaisesti suunnittelin opetustunnit kolmen teeman ympärille: parityöskentely, tekniikka ja musikaalisuus. Pian kuitenkin huomasin pohtivani paritanssia ja sen opetuksellisia asioita sekä vaikutuksia paljon

laajemmin. Oman harrastuneisuuden myötä minulle on kehittynyt käsitys kyseessä olevasta tanssista ja sen opettamisesta. Opinnäytetyötä tehdessäni pyrin vahvistamaan jo olemassa olevaa käsitystäni opettamisen ydinasioista ja toisaalta löytämään juuri tämän lajin tärkeimpiä ydinasioita sekä niihin liittyviä ilmiöitä. Vaikka itselläni oli ennakko-oletuksia ydinasioista, niin halusin antaa uusille oivalluksille mahdollisuuden.

2 ESIYMMÄRRYS JA TUTKIMUKSEN LÄHTÖKOHDAT

Kiinnostus tutkia west coast swingiä ja sen opettamista lähti omasta rakkaudesta lajiin sekä tanssinopettamiseen. Omat kokemukseni siitä, kuinka laji imaisi mukanaan, on herättänyt matkan varrella paljon kysymyksiä. Miksi laji olikin niin kiehtova ja mukaansatempaava? Kuinka uusia ja nuoria tanssijoita saadaan innostumaan paritanssista? Kuinka tätä lajia voisi opettaa motivoivasti ja mitkä ovat ydinasioita opettamisessa? Millaisia siirtovaikutuksia west coast swingillä on muihin paritanssilajeihin ja kenties myös muihin paritanssikulttuureihin? Tällä tarkoitan nimenomaan sitä, kuinka seurataksikentän olisi muovauduttava ympäröivän yhteiskunnan ja kulttuurin mukana, jotta uudet ja nuoret tanssijat löytävät tiensä ihanan ja kokonaisvaltaisen harrastuksen pariin? Kuinka tanssinopettaminen ottaa huomioon kehon eri tasot? West coast swingin maailmaan olen tutustunut nyt kolmen vuoden ajan, ja sitä kautta muodostunutta käsitystäni tulen hyödyntämään myös opinnäytetyössäni.

Näistä lähtökohdista käsin muotoutuivat tutkimuskysymykseni, joita ovat:

1. Mitkä ovat west coast swingin opettamisen ydinasiat?
2. Kuinka west coast swingiä voisi opettaa motivoivasti?
3. Mitä siirtovaikutuksia west coast swingillä on muihin paritanssilajeihin?

2.1 West coast swingin historia

West coast swingistä ei juuri löydy kirjoitettua historiaa kirjojen muodossa. Internetistä puolestaan löytyy sivustoja, joilla historiaa kerrotaan perimätiedon omaisesti. Useita eri internetlähteitä tutkimalla voi saada melko eheän kuvan west coast swingin historiasta. West coast swing on 1930-luvulta peräisin oleva paritanssi (Watson 2013, viitattu 15.9.2014). West coast swingin äitinä pidetään lindy hopia, jota tummaihoiset alkoivat tanssia New Yorkin Harlemissa 1920 - luvun lopulla. Lindy hop oli vastaus aikakautensa musiikkiin, jota big bandit soittivat. 1930- ja 1940-luvuilla lindy hopista kehittyi erilaisia variaatioita kuten shag, push, steppin', balboa, hand dancing, west coast swing ja jitterbug. 1950-luvulla, kun swingmusiikki sai väistyä muun viihdemusiikin tieltä, lindy hop jäi unohduksiin. Vasta 1980-luvulla ruotsalaiset herättivät sen uudelleen henkiin (Lindy Circle 2016, viitattu 26.3.2016). West coast swingin kehittymisestä

puolestaan on monenlaisia tarinoita. Kaikki ovat varmaan osaltaan totta, mutta se millä on ollut eniten vaikutusta, jää epäselväksi. Dean Collins oli tanssija, jolla oli erikoinen tyyli tanssia lindy hopia. (Watson 2013, viitattu 15.9.2014.) Tyyli oli tasaisempi ja asento pystympi kuin mihin lindy hopissa oli totuttu (Powers 2015, viitattu 11.7.2015). Collins muutti Hollywoodiin, jossa hän työskenteli filmitellessään. TV kamerat rakastivat suoraviivaista tanssityyliä. West coast swingiä tanssitaan *slotilla*, joka on pitkä ja kapea kuvitteellinen alue, jolla tanssi tapahtuu linjamaisesti. Yleensä mies ohjaa naista tanssimaan slotilla edestakaisin. Arthur Murray, amerikkalaisen kilpatanssin guru, puolestaan loi oman kilpatanssityylin Collinsin tanssityylin pohjalta ja nimesi sen *western swingiksi*. Monet tanssinopettajat tanssivat western swingiä houkutelakseen ihmismassoja kursseille. (Munroe & Cunningham Munroe 2016, viitattu 12.1.2016.)

Kaduilla west coast swingin kerrotaan eläneen omaa elämäänsä. 1940-luvun puolenvälin jälkeen sotilaat ja merimiehet palasivat takaisin toisesta maailmansodasta ja alkoivat tanssia sotilastukikohtien lähistöillä kuten Long Beachilla Los Angelesissa sekä San Diegossa. Tanssisaleissa ja yökerhoissa ei-niin-kunnialliset naiset saivat tippiä kaikesta merimiesten ostamasta alkoholista. Lomillaan merimiehet joivat ja naiset tanssivat heidän kanssaan. Mitä enemmän miehet joivat, sitä vähemmän he pystyivät oikeastaan tanssimaan. Naiset käyttivät viettelevää ja seksikästä vartalon ja jalkojen liikettä saadakseen miehet vielä tuhmaamaan loputkin rahansa suljettujen ovien takana. Tarina kertoo, että nykyäänkin west coast swingissä nähtävä naisten sensuelli liike juontaa juurensa näistä ajoista. (Munroe & Cunningham Munroe 2016, viitattu 12.1.2016.)

1950-luvulla Kalifornian tanssiyhdistys vaihtoi western swing -nimen nykyiseen west coast swingiin, jotta sitä ei sekoitettaisi country- ja western tanssiin (Lichtman 2015, 11.7.2015). West coast swing on kulkenut tämänkin jälkeen monilla eri nimillä, sillä tanssinopettajat keksivät joka vuosi uuden tanssin, jotta saisivat ihmiset kiinnostumaan ja tulemaan tanssikursseille. 1960-luku oli USA:ssa television ja twistin kulta-aikaa (Munroe & Cunningham Munroe 2016, viitattu 12.1.2016). Harvat tanssivat paritansseja lainkaan, ja jos tanssivat, niin lähinnä countrya. Countrytanssijat halusivat pitää liian seksikkään ja asenteikkaan west coast swingin visusti erossa omasta genrestään. 1970-luvulla swingtanssijat alkoivat tanssia discomusiikin tahtiin. Hustle (discomusiikkiin tanssittava lattareiden ja swingin sekoitus) nousi suosioon nuorten tanssijoiden keskuudessa. Monet hustletanssijat olivat vaikuttamassa west coast swingin kehitykseen (Lichtman 2015, viitattu 11.7.2015).

Popin aikakaudella west coast swing erottautui selvästi omaksi lajikseen ja oli tarpeeksi itsenäinen lähteäkseen pois kilpatanssi- ja lindy hop tapahtumista. West coast swing on saanut paljon vaikutteita eri tanssi- sekä musiikkityyleistä, ja se elää koko ajan. Nykyään se ei ole samanlaista kuin vuosi sitten tai kahden vuoden päästä. Mitä enemmän laji kasvaa maailmalla, sitä enemmän siihen imetään vaikutteita. Esimerkiksi Brasilia, Aasia ja Eurooppa ovat tällä hetkellä tuomassa vahvasti omia vaikutteitaan tanssiin. Samoin musiikki tulee muuttumaan ja west coast swing sen mukana. (Munroe & Cunningham Munroe 2016, viitattu 12.1.2016.)

2.2 Tanssikulttuuri nykyään

Käsittelen tässä alaluvussa hieman west coast swing -kulttuuria niistä kokemuksista, joita olen harrastuksen myötä kerännyt. West coast swingiä opetellaan usein viikkotunneilla, jolloin opettaja sekä oppija voivat tehdä pidemmän ajan tavoitteet oppijoiden edistymiselle. Viikkotunnit ovat ensiarvoisen tärkeä tekijä tanssijan kehittymisen kannalta etenkin opettelun alkuvaiheessa. Yleensä viikkotuntien kautta kehittyä tietyn alueen westiyhteisö eli westiskene. Paikalliset aktiiviharrastajat ovat westin kehittymiselle ja yhteisön kasvamiselle erittäin tärkeitä. Yleensä aktiivien, paikallisten tanssikoulujen, opettajien tai seurojen ansioista paikkakunnilla pyörivät viikkotunnit sekä viikonlopputapahtumia. Viikonlopputapahtumissa on yleensä useamman tunnin workshop -tyyppistä opetusta päivällä ja iltajuhlat, joita kutsutaan iltabileiksi. Iltabileissa soitetaan monipuolista musiikkia, ja kaikki hakevat kaikkia tanssimaan. Sosiaalitanseissa tanssitaan lähtökohtaisesti vain yksi kappale yhden parin kanssa. Paria voi pyytää seuraavallekin tanssille, mutta kirjoittamattomiin sääntöihin kuuluu aistia, että tanssikemiat ovat toimineet molempiin suuntiin.

Usein iltabileiden yhteydessä on opettajien esiintymisiä ja Jack' n' Jill -kilpailut, jossa sekä pari että musiikki arvotaan. Isommissa tapahtumissa kilpailuista voi saada WSDC (The World Swing Dance Council) -pisteitä (World Swing Dance Council 2015, viitattu 26.3.2016). Suomessa tällaisia tapahtumia, joissa on pistekilpailut, on tällä hetkellä kaksi. Westissä on improvisoitujen kilpailuiden lisäksi koreografioituja kilpailuja. Koreografioituja kilpailuja ovat classic, showcase, rising star ja cabaret. Classicissa tanssijat esittävät WCS-koreografian ilman nostoja haluamaansa musiikkiin. Showcase tanssitaan samalla tyylillä kuin classic, mutta siinä saa olla vapaammin nostoja sekä mausteita muista lajeista. Rising star on hyvä paikka aloittaa

koreografioidut kilpailut, ja siinä nostoja saa mutta ei ole pakko olla. Harvinaisemmassa cabaret-sarjassa kisaillaan mitä tahansa muuta tanssia esittämällä. Swingelementtejä saa olla korkeintaan 20 % tanssin kestosta. Improvisoituja kilpailuja ovat Jack n' Jill -kilpailut. Tämä on kategoria, jossa on yleensä suurin osallistujamäärä. Strictlyssä tanssitaan vapaalla vientiseuraamisella ennalta valitun parin kanssa satunnaiseen musiikkiin. Lisäksi on Pro-Am -kilpailuja, joissa tanssitaan oman opettajan kanssa arvottuun musiikkiin. (Dance Jam Productions 2016, viitattu 26.3.2016.)

Vaikka iltabileet sosiaalitansseineen ovat usein suurin ja tärkein osa westikulttuuria, on myös kilpailuilla iso merkitys useille tanssijoille. Omien havaintojeni mukaan osa sosiaalitanssijoista myös kritisoi, että nykyisin kisamenestyksellä ja pisteillä on liiankin suuri merkitys tapahtumissa ja jopa sosiaalitanssilattialla. Toivon, että tulevaisuudessa sosiaalitanssi säilyttää merkityksensä ja ettei sosiaalitanssia arvoteta millään tavalla kisamenestyksen perusteella. Kahden ihmisen keskinäinen tanssi ja tanssikemia koostuvat niin monesta osatekijästä, ettei ole tarvetta valita sosiaalitanssiparia vain kisamenetyksen perusteella. Itse näen kisaamisella myös paljon positiivisia vaikutuksia lajin kannalta. Kisalattialla tanssiminen on tietynlaista esiintymistä. Esiintymisen puolestaan on todettu olevan tärkeä väylä kohti oman kehon tiedostamista ja itseluottamuksen vahvistumista (Anttila 2013, 16). Itseluottamuksen kehittyessä esiintyminen tulee mahdolliseksi, ja toisaalta esiintyminen kehittää itseluottamusta edelleen. Esiintymisessä itseluottamus kytkeytyy myös yhteisöllisyyteen. Nähdynsi tuleminen mahdollistaa yhteisen kokemuksen ja esiintyminen luo yhteisen kokemuksen. Nämä mahdollistavat yhteisöllisyyden rakentumisen. (Anttila 2013, 16.) Uskon, että tämä on yksi näkökulma myös siihen, miksi westikulttuuri on niin mukaansatempaavaa ja yhteisöllistä.

2.3 Motoristen taitojen oppiminen ja opettaminen

Nuutisen mukaan oppiminen on suhteellisen pysyvä käyttäytymisen muutos, joka on tuloksena joko harjoituksesta tai aikaisemmasta kokemuksesta (Nuutinen 1988, 8). Motorinen oppiminen puolestaan tarkoittaa muutosta liikesuorituksessa. Motorisessa oppimisessa siis opitaan taitoja, joissa keskeisenä tekijänä on liike. (Nuutinen 1988, 8; Gallahue & Ozmun 1995, 19; Phillips 2001, 129–130.) West coast swingin kuten muunkin tanssitaidon yksi keskeinen osa-alue on siis motoriset taidot ja niiden oppiminen. Motorisen taidon oppiminen ei ole sisäsyntyistä, vaan harjoittelun tulosta. Näin ollen kaikilla on mahdollisuus oppia taitoja lähes rajattomasti (Jaakkola

2010, 163). Oppimisen seurauksena aivoihin syntyy uusia pysyviä hermoyhteyksiä oppimisen edetessä. Tämän seurauksena oppiminen on suhteellisen pysyvää. Yhteydet heikkenevät, mikäli niitä ei harjoiteta, mutta ne aktivoituvat uudelleen harjoittelun alkaessa. Harjoituksen määrä ja laatu ovat ratkaisevia tekijöitä, jos puhutaan taidon harjaannuttamisesta tavallista korkeammalle tasolle. Kun omaa tanssitaitoa haluaa kehittää systemaattisesti, ei omatoiminen harjoittelu välttämättä enää riitä, vaan tarvitaan ohjattua, systemaattista harjoittelua. (Nuutinen 1988, 8.)

Liikuntataitojen oppimista on hankala havainnoida tai analysoida, sillä oppiminen on kehon sisäinen prosessi eikä pelkästään näkyvää käyttäytymistä (Jaakkola 2010, 163). Tanssia määrittää lisäksi hyvin vahvasti yksilön tunne tanssimisesta, mikä edelleen hankaloittaa tanssin oppimisen arviointia. Liikuntataidon oppimista voidaan kuvata suorituksen paranemisella, niiden yhdenmukaistumisella, pysyvyydellä sekä kyvyllä suorittaa opittu taito myös muissa ympäristöissä kuin niissä, joissa ne alun perin opittiin. Suorituksen paraneminen tarkoittaa sitä, että oppimisen ansioista kehon koordinaatio paranee ja suoritus taloudellistuu. Suorituksen yhdenmukaistumisella tarkoitetaan sitä, että mitä pidemmälle taitoa on opittu, sitä lähempänä yksittäiset suoritukset ovat toisiaan. Pitkän harjoittelun tuloksena opittua taitoa voidaan soveltaa erilaisissa ympäristöissä. (Nuutinen 1988, 18.) Esimerkiksi west coast swingissä taitava tanssija pystyy tanssimaan eri tasoisten ja -tyylisten tanssijoiden kanssa.

Kongitiivis-konstruktivisen oppimiskäsityksen mukaan oppija on itsenäisesti toimiva ja ajatteleva yksilö, joka omien skeemojen avulla rakentaa oman yksilöllisen oppimiskokonaisuutensa. Opetuksen pitäisi näin ollen pohjata oppijan oppimisedellytyksiin, sillä oppija oppii vain sen, minkä hän mielessään käsittelee eli prosessoi. Oppija pystyy havaitsemaan vain omaan taitotasoonsa sopivia havaintoärsykeitä ja oppijan arvomaailma ratkaisee, antavatko tunneavot oppilaalle mahdollisuuden oppia tehtävää. Motorisia taitoja opetettaessa on hyvä ottaa huomioon taitojen hierarkkisuus: motoriset taidot voidaan jakaa yksinkertaisempiin alarutiineihin, jotka opitaan ensin automatisoituneelle tasolle ja joista ylätasen taito rakentuu. Koska nämä motoriset alarutiinit ovat tallentuneet liikekaavoiksi, ei niiden suorittaminen vaadi tietoista tarkkaavaisuutta. (Nuutinen 1988, 9.) West coast swingissä voi ajatella, että opetus lähtee liikkeelle perusrhythmistä, etenee peruskuvioihin ja sitten vasta kuvioiden variaatioihin. Tarkoitus on siis edetä yksinkertaisesta kohti vaativampaa. Myös vaativammat kuviot on hyvä pyrkiä pilkkomaan alarutiineihin, jotta oppiminen helpottuu tai ylipäättään mahdollistuu.

2.4 Motivaatio

Motivaatio toimii energian lähteenä saaden meidät toimimaan tietyllä innokkuudella sekä suuntaa ja ylläpitää käyttäytymistämme (Nuutinen 1988, 59; Pruuki 2008, 21; Liukkonen & Jaakola 2014, 145–146). Oppimismotivaation kannalta on tärkeää, että opiskelija on kiinnostunut opiskeltavasta sisällöstä. Tämä puolestaan edellyttää, että opiskelija pitää asiaa tärkeänä ja kiinnostavana omassa elämässään. Opetustilanteessa oppijat täytyy saada riittävän virittyneiksi ja suuntautuneiksi opittavaan asiaan eli motivoitumaan (Nuutinen 1988, 59). Opetuksessa on hyvä keskustella siitä, mihin opiskeltavaa tietoa tai taitoa tarvitaan ja missä sitä voi käyttää. Tanssitunneilla motivaatiota voidaan lisätä, jos oppijoille kerrotaan tai näytetään mihin jollakin harjoitteella tai alarutiinin opettamisella pyritään. Sisältöön kohdistuvan motivaation säilyttämiseksi ja lisäämiseksi opettajan olisi hyvä suosia opiskelijoiden itsenäisyyttä ja omaaloitteisuutta edellyttäviä työtapoja. Helposti käy niin, että opettaja tyytyy itse kertomaan, miten asiat ovat, vaikka oppijoilla saattaa hyvinkin olla kokemuksia, ajatuksia ja näkemyksiä asiasta (Pruuki 2008, 21). Oppijoiden ajatuksia kyselemällä opettaja tulee samalla tietoiseksi oppijoiden tavasta hahmottaa asiaa, mikä puolestaan auttaa opettajaa tekemään päätöksiä opetuksen mielekkästä etenemissuunnasta. West coast swingiä opetettaessa on hyvä käyttää hyväksi vuoropuhelua oppijoiden kanssa, jotta tietää kohtaavatko oppijoiden ja opettajan näkemykset opetuksen etenemistä.

Motiivit voidaan jaotella käyttäytymistä virittävän ja suuntaavien motiivien luonteen mukaisesti ulkoiseen ja sisäiseen motivaatioon. Ulkoisessa motivaatiossa johtava toiminta on lyhytjännitteistä, tilanteeseen sidottua, ympäristön palkkioiden ja rangaistusten ohjaamaa. Sisäinen motivaatio puolestaan tarkoittaa sitä, että opetettavassa itsessään on virinnyt halu ottaa asioista selvää, hän kokee toiminnan sinänsä palkitsevana ja hän palkitsee itse itsensä. West coast swingissä esimerkiksi kilpaileminen toisten ihmisten arvostuksen vuoksi on ulkoisen motivaation ohjaamaa ja toisaalta kilpaileminen siitä saatavan nautinnon vuoksi on sisäisen motivaation ohjaamaa. Sisäinen- ja ulkoinen motivaatio voivat esiintyä yhtäaikaaisesti ja ovat toisiaan täydentäviä. Ihmisellä sisäinen motivaatio on voimakkaampaa kuin ulkoinen ja siksi se voi paremmin johtaa laadullisesti korkeatasoiseen oppimiseen, joka vaatii omakohtaista ponnistelua. (Nuutinen 1988, 60.) Oppijan motivaatio on sidoksissa myös sosiaaliseen ympäristöön, muihin oppijoihin sekä opettajaan. Usein esimerkiksi kiinnostavan opetuksen seurauksena sisäinen motivaatio vahvistuu ja toisaalta tylsäksi koetun seurauksena voi käydä

päinvastoin (Pruuki 2008, 22). Avoin ja turvallinen ilmapiiri oppimistilanteessa on yleensä motivaatiota kohottava tekijä.

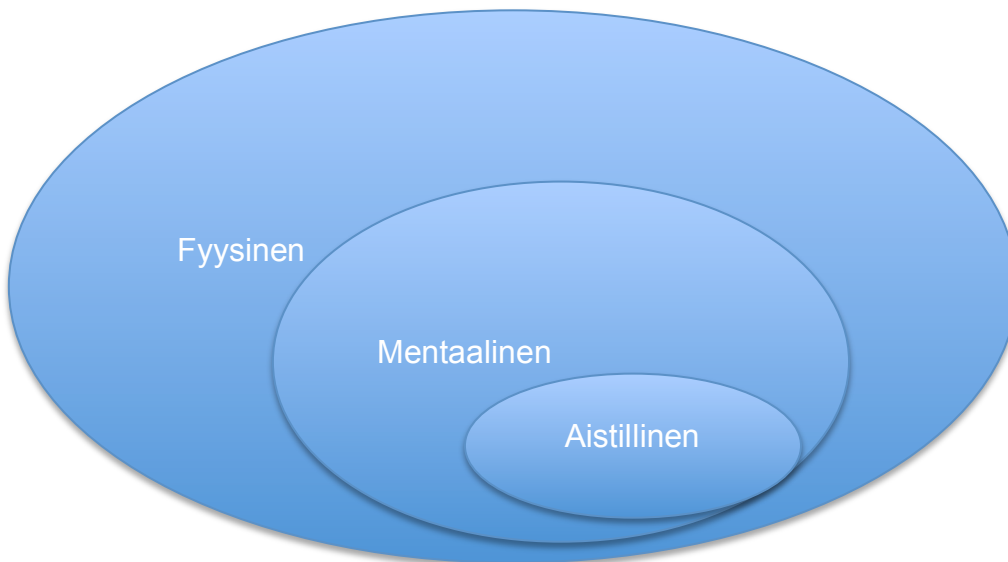
2.5 Siirtovaikutusilmiö taitojen oppimisessa

Opetuksen siirtovaikutus tarkoittaa opittujen tietojen ja taitojen soveltamista muihin sisältöihin ja käytäntöön (Nuutinen 1988, 65; Peltomaa 2002, viitattu 26.3.2016; Pruukki 2008, 29). Toisin sanoen sillä tarkoitetaan sitä vaikutusta, mikä opitulla taidolla on jonkin toisen taidon oppimiseen. Jos vaikutus on oppimista edistävä, on kyseessä positiivinen siirtovaikutus ja jos se on ehkäisevä, puhutaan negatiivisesta siirtovaikutuksesta (Peltomaa 2002, viitattu 26.3.2016). Kahden liiketehtävän väliseen positiiviseen siirtovaikutuksen voimakkuuteen vaikuttavat tehtävien samankaltaisuus, harjoittelun määrä sekä siirtovaikutuksen tiedostaminen. Positiivinen siirtovaikutus on suurimmillaan, kun kaksi liiketehtävää ovat mahdollisimman samankaltaisia ja sisältävät samanlaisia osatekijöitä. Siirtovaikutuksen voimakkuus kasvaa, kun harjoitellaan enemmän tehtävää, jolla pitäisi olla positiivinen vaikutus toisen tehtävän oppimiseen. Kun opettaja valottaa, mitä yhteisiä osatekijöitä liiketehtävällä on, pystyy opetettava paremmin käyttämään hyödyksi aikaisemmin oppimaansa. Opetuksessa on siis hyvä pyrkiä käyttämään hyväksi positiivista siirtovaikutusta. (Nuutinen 1988, 66.) West coast swingin harrastajilla saattaa esimerkiksi olla kokemusta joistakin muista paritansseista. Tällaisessa tapauksessa opettajan olisi tärkeää saada hyödynnettyä aiemmin opittua ja liittää uusi asia oppijan olemassa olevan tietoineksen päälle. Esimerkiksi lapatuen ja ydintuen oppimista yhdessä tanssilajissa voidaan hyödyntää muissakin tanssilajeissa. Tässä on kyseessä assimilaatio, sillä siinä vanhaan skeemaan sulatetaan uutta informaatioita. Akkomodaatiossa puolestaan vanha skeema hylätään kokonaan ja korvataan uudella. (Suomen virtuaaliyliopisto 2016, viitattu 26.3.2016.)

Tässä työssä haluan nostaa esiin myös siirtovaikutuksen eri tanssikulttuurien välillä. Jos huomataan, että jokin asia tai toimintamalli toimii hyvin ja vetää puoleensa paljon uusia harrastajia, niin voisiko sen ottaa käyttöön myös muihin tanssilajeihin? Voitaisiko tällaisen oppimisen kautta saada paritanssin Suomessa elämään entistäkin vahvempana myös tulevaisuudessa?

2.6 Kehollisuus ja keholinen oppiminen

Lähdin lähestymään aiheitani vahvasti kolmen teeman kautta. Nämä teemat olivat parityöskentely, musiikki ja tekniikka. Oli vapauttavaa päästää myös irti noista kolmesta teemasta ja miettiä opettamista kokonaisvaltaisemmasta näkökulmasta. Parityöskentely, musiikki ja tekniikka voivat ehkä olla tanssin näkyviä ydinasioita, mutta tanssiin ja tanssinopettamiseen liittyy paljon syvempiäkin merkityksiä. Yksi tanssiharrastuksen parhaista puolista on, että se vaikuttaa kehoon kaikilla tasoilla (kuva 1). Toisin sanoen se on kehoallista oppimista, ainakin ideaalitulanteessa.

KUVA 1. Ihmisen kehon eri tasot. Esimerkiksi tanssiminen ei ole pelkästään fyysinen tapahtuma, vaan siinä on mukana myös mentaalinen ja aistillinen keho. Tanssinopettamisen olisi myös hyvä ottaa huomioon fyysisen kehon lisäksi muut tasot, jolloin päästäisiin kehoalliseen oppimiseen.

Olemme olemassa, osallisia ja suhteessa maailmaan kehomme välityksellä. (Opetushallitus 2016, viitattu 1.4.2016). Kehollisuus on toiminnallista ja aistimuksellista, merkityshakuisessa suhteessa olemista sekä tapahtumista tilanteessa. Kehollisuus tuottaa ihmiselle perspektiivin, josta käsin havaitaan maailmaa (Anttila 2013, 35). Keholliset kokemukset luovat perustan ihmisen käsitykselle itsestään ja ympäristöstään. Jos siis tanssia opetetaan kehoallista lähtökohdista, se voi vaikuttaa ihmisen käsitykseen itsestään ja ympäristöstään. Kehollisuus luo olemassaololle

myös ajallisen perustan. Keho ilmaisee ja kantaa mukanaan ajan eri ulottuvuuksia: mennyttä muistoina, nykyistä olevana ja tulevaa odotuksina. Nämä kohtaavat jatkuvasti toisensa. (Pylvänäinen 2016, viitattu 1.4.2016).

Yhteiskunnassamme kehollisuutta hahmotetaan suorittamisen, terveysliikunnan, urheilun, sairastamisen, lisääntymisen ja ulkonäön kautta, mutta hyvin niukasti on keskustelua siitä, mitä on kehon viisaus, kehon kokemus vuorovaikutuksessa ja kehon elinvoiman tuomat tuntemukset. Tällaiset kokemukselliset, tuntemukselliset havainnot kehosta jätetäänkin harmittavan usein puhumatta tai sanoittamatta. Halu olla onnellinen ja voida hyvin ajaa ihmiset hakemaan elämystä, kokemusta ja tunnetta. Jotta voi kokea kehollisuuttaan, se täytyy tiedostaen aistia ja havaita. Keho ei häviä, vaikka emme kiinnittäisi siihen mitään huomiota. Keho pysyy olemassaolon ja toiminnan mahdollistajana ilman tietoista huomiota. Saadakseen kehosta voimavaran, tuen ja elämänilon, tarvitaan tietoista aistimista, havainnointia ja kokemista yhdyssillaksi. Havainnoinnin lisäksi oleellista on se, mitä kehollaan tekee ja kuinka kehoaan kohtelee. Liike ja liikkeessä olo on kehon, ja myös elämän niin kuin maailmankaikkeudenkin, perusominaisuus. Jos jämähtää liikkumattomuuteen, kehon hyvinvointiin on niukemmat mahdollisuudet. Lisäksi liikkumattomuudessa itseydelle jää kapeampi tila olla, toimia ja ylläpitää tasapainoaan. Kulloiseenkin elämänvaiheeseen sopiva liike on siis välttämättömyys. (Pylvänäinen 2016, viitattu 1.4.2016.)

Kehollisella oppimisella tarkoitetaan sitä, että oppiminen tapahtuu koko kehossa, koko ihmisessä ja ihmisten välisessä sosiaalisessa ja fyysisessä todellisuudessa. Kehollinen toiminta on myös oleellinen osa oppimistapahtumaa. Kehollisella toiminnalla tarkoitetaan sekä liikettä että kehossa tapahtuvia aistimuksia, kokemuksia ja fysiologisia muutoksia. Tanssi on kokonaisvaltaista ja moniaistista toimintaa. Se edellyttää vuorovaikutusta sosiaalisen ja fyysisen maailman kanssa: tilan, suunnan, ajan ja voimakkuuden dynaamista vaihtelua eli moniulotteisia havaintoja ja kehollisen toiminnan itseohjautuvaa suuntautumista. (Anttila 2013, 43–52.) Näin ollen tanssinopettamisenkin pitäisi olla paljon muutakin kuin askelmerkkejä ja tietyn muodon tavoittelua. Askelmerkkejäkin tarvitaan, mutta niiden yksipuolinen käyttö ei kehitä yksilön tanssillisia valmiuksia (Kirkonpelto 2016, viitattu 3.4.2016). Ulkokohtainen liikkeen ja muodon tavoittelu ei yleensä aktivoi niitä toimintamekanismeja, jotka tuottavat luonnollisen näköisen liikkeen. Toisaalta oikeanlaisen kehonkäytön seurauksena tulevat oikeat askelmerkit, mutta ei toisinpäin. Kun tanssiminen keskittyy liikaa liikkeiden tekniseen toteuttamiseen, opettajan jäljittelyyn tai liikkeiden mekaaniseen suoritukseen, voi syntyä epäonnistumisen, turhautumisen

tai esimerkiksi häpeän tunteita (Anttila 2013, 45). Tanssitekniikan opiskelu perinteisessä mielessä ja täydellisen muodon tavoittelu ei myöskään riitä avaamaan ihmisen suhdetta tanssijuuteen ja sen kokemukseen osana minuutta (Santos 2015, 58, viitattu 3.4.2016).

3 PROSESSIN KUVAUS JA METODOLOGISET RATKAISUT

Tutkimani aihe on ennestään vähän tutkittu, joten koin aiheeni tärkeäksi tutkimuskohteeksi. Kvalitatiivisessa tutkimuksessa käytetään laadullisia metodeja aineiston hankinnassa sekä käsitellään tapauksia ainutlaatuisina ja tulkitaan aineistoa sen mukaan (Hirsjärvi & Hurme 2008, 21–23; Hirsjärvi, Remes & Rajavaara 2009, 135–137,). Varton mukaan laadullista tutkimusta koskevat vaatimukset lähtevät ihmisen erityislaadusta sekä sen huomioon ottamisesta, että sekä tutkija että tutkittava ovat kietoutuneet samaan tai samankaltaiseen merkitysten kokonaisuuteen. Varto toteaa myös, että tätä kietoutuneisuutta ei voi millään tavalla erottaa ihmisenä olemisesta, ihmisen toimista ja tavasta ymmärtää, joten se tulee esille tutkimuksen kaikilla tasoilla ja kaikissa vaiheissa: se kuuluu jo tutkimusongelman valintaan, tutkimuksen rajaamiseen, itse tutkimustyöhön ja tulosten tulkitsemiseen. (Varto 2005, 15.) Halusin nimenomaan tutkia asiaa tulevien kollegoideni kanssa yhdessä pohtien ja tutkien, sillä uskoin heillä olevan hyvin laaja näkemys käsiteltävästä aiheesta sekä kykyä pohtia tutkimaani asiaa syvällisesti. Halusin haastattelun avulla päästä haastateltavien kanssa vuoropuheluun koskien west coast swingin opettamisen ydinasioita, siirtovaikutuksia muihin lajeihin sekä sitä, mikä motivoi heitä opetuskokeilun aikana. Kyseessä on siis hyvin monitahoinen ongelma, johon oletusarvoisesti ei löydetäkään yhtä ainoaa yksiselitteistä vastausta.

Toteutin tutkimukseni tekemällä opetuskokeilun oman vuosikurssini tanssinopettajaopiskelijoille Oulun ammattikorkeakoulussa. West coast swingin opetusjakso oli osa suurempaa kokonaisuutta ja kuului kolmannen vuoden tanssinopettajaopiskelijoiden pääläjiin. Näin ollen yksi tärkeä tavoite opettamiselle oli opettaa west coast swingin alkeet tanssinopettajaopiskelijoille tehokkaasti ja niin, että heille jäisi selkeä kokonaiskuva tanssista ja siihen liittyvästä kulttuurista sekä hyvä pohja hankkia vankempaa kokemusta west coast swingistä. Ryhmässämme on itseni lisäksi kuusi opiskelijaa. Tunneilla oli lisäksi läsnä opintojakson vastaava opettaja Anni Heikkinen. Opetin ryhmälle west coast swingiä ja pyrin löytämään opetukselliset ydinasiat. Lähdin kehittämään tuntisuunnitelmiani sen ajatuksen pohjalta, että west coast swingin opettamisen ydinasiat liittyvät kolmen teeman ympärille: parityöskentely, tekniikka ja ajoitus. Opetustunteja oli 12 x 90 minuuttia. Tunnit pidettiin Oulun ammattikorkeakoulun tanssisaleissa. Tunnit suunnittelin sen hetkisen opetuskokemukseni mukaan. Ydinasiat sekä niiden suhteet olivat tuossa vaiheessa vielä osittain jäsentymättä ja hämärän peitossa omassa mielessäni. Ennen opetustunteja kävimme ohjaavan opettajan kanssa läpi tuntisuunnitelmia, ja opettajani herättelikin paljon uusia näkökulmia opetusjakson kuluessa.

Opetusjakson jälkeen pidin oppijoille teemahaastattelun, jolla kartoitin omaa onnistumistani sekä annoin tuleville tanssipedagogeille mahdollisuuden tarjota uusia näkökulmia tutkimaani asiaan. Tarkoitukseni oli löytää vastaus seuraaviin kysymyksiin: kuinka west coast swingiä voidaan opettaa motivoivasti sekä tehokkaasti ja mitkä ovat lajin ydinasioita. Lisäksi selvitin sitä, kuinka hyvin olin onnistunut tavoitteissani, mitä olisin voinut tehdä toisin sekä sitä olivatko haastateltavat löytäneet siirtovaikutuksia muihin lajeihin. Toteutin teemahaastattelun kuudelle kurssilla mukana olleelle tanssinopettajaopiskelijalle 1.12.2014. Haastattelussa olimme kaikki samassa tilassa ja läsnä oli myös kurssin vastaava opettaja.

Valitsin teemahaastattelun tutkimusmenetelmäksi, sillä ihminen on ainutkertainen yksilö, ja haastattelun avulla on tarkoitus päästä lähemmäksi tutkimiamme henkilöitä, heidän kokemuksiaan ja ajatuksiaan (Hirsjärvi & Hurme 2008, 16; Hirsijärvi ym. 2009, 204–207). Haastattelun etuna pidetään sitä, että ihminen nähdään subjektina ja että hänelle annetaan mahdollisuus tuoda esille itseään koskevia asioita mahdollisimman vapaasti (Hirsjärvi & Hurme 2008, 35). Ruusuvuoren ja Tiittulan mukaan haastattelu on aina vuorovaikutustilanne, jossa haastatteliija ja haastateltava toimivat suhteessa toisiinsa, ja kaikki haastatteluaineisto on osallistujien välisessä vuorovaikutuksessa tuotettua verbaalista materiaalia (Ruusuvuori & Tiittula 2005, 15-44).

Toteutin haastattelun ryhmähaastatteluna, johon osallistuivat sekä opiskelutoverini samalta vuosikurssilta että ohjaava opettaja. Ryhmähaastattelussa osanottajat kommentoivat asioita melko spontaanisti, tekevät huomiota ja tuottavat monipuolista tietoa tutkittavasta ilmiöstä (Hirsjärvi & Hurme 2008, 61). Ryhmähaastattelussa haastattelijan tehtävänä on aikaansaada keskustelua sekä toisaalta pitää huoli siitä, että pysytään aiheessa ja että kaikki pääsevät osallistumaan keskusteluun. Hirsijärvi ja Hurme toteavat, että ryhmähaastattelulla on erityinen merkitys silloin, kun halutaan selvittää, miten henkilöt muodostavat yhteisen kannan johonkin ajankohtaiseen kysymykseen (Hirsjärvi & Hurme 2008, 61-65). Koska kaikki haastateltavat sekä haastatteliija olivat tanssinopettajaopiskelijoita, ryhmähaastattelu vastasi hyvin tarkoitustani. Kaikilla haastateltavillani oli paljon kokemusta paritanssimisesta ja myös sen opettamisesta. Tulevien tanssinopettajien mielipiteillä ja asenteilla on vaikutusta opettamisen ydinasioihin ja he voivat myös aikaansaada muutoksia myöhemmin kentällä toimiessaan. Toisaalta haastattelututkimukseen liittyy myös paljon virhelähteitä. Virhelähteet voivat liittyä sekä haastatteliijaan että haastateltaviin. Haastateltavat voivat esimerkiksi antaa sosiaalisesti suotavia vastauksia, mikä saattaa heikentää haastattelun luotettavuutta. (Hirsjärvi & Hurme 2008, 35.)

4 WEST COAST SWINGIN OPETTAMINEN

Tässä luvussa avaan opetuskokeilun etenemistä ja teemahaastattelun tuloksia. Opetustunneilla ilmapiiri oli rento ja vuorovaikutteinen, sillä keskustelua käytiin hyvin ahkerasti molempiin suuntiin. Minulle ympäristö oli myös turvallinen paikka harjoitella opettamista. Tunsin kaikki ihmiset hyvin, sillä olimme opiskelleet samalla vuosikurssilla. Kurssin alussa kerroin omat tavoitteeni ja halusin, että tunneilla saisin palautetta opetettavista asioista. Koska oppilaat olivat tanssinopettajaopiskelijoita ja kaikki ryhmän jäsenet tuttuja toisilleen, pääsimme mielestäni sukeltamaan syvälle west coast swingin ytimeen. Sain paljon haastavia kysymyksiä, mikä oli ensiarvoisen tärkeää oman kehittymiseni kannalta. Lisäksi ohjaavan opettajan läsnäolo, kysymykset sekä apu tuntien suunnittelussa ohjasi ja helpotti toimintaani opetuskokeilun aikana. Tuntien jälkeen kirjoitin oppimispäiväkirjaa, johon merkitsin tunnilla esiinnousseita haasteita tai pohdintoja sekä muutaman sanan tuntisuunnitelman toteutumisesta.

Kurssi lähti liikkeelle teemoilla perusrhythmiin, -liikkumiseen, -kuvioihin sekä kulttuuriin tutustuminen. Yleensä tuntien alussa tehtiin aina jokin pieni herättely ja orientoituminen tunnille omaa kehoa lämmittelemällä. Kun lähdimme tanssimaan parin kanssa, lähestymistapani oli connectionin eli yhteyden tunteminen, eikä niinkään valmiiksi opetellut askeleet ja askelpaikat. Näin ollen myös ankkurointi (kts. 4.2 parityöskentely) oli mukana vahvasti alusta asti. Peruskuvioiden ja parityöskentelyn jälkeen siirryimme hieman haastavampiin kuviovariaatioihin. Mukana kulki koko ajan ajatus myös musiikkiin tanssimisesta ja kulttuurin avaamisesta. Pyrin käyttämään paljon mielikuvia opettaessani. Yhdellä tunnilla katsoimme erilaisia videoita eri aikakausilta, ja näihin liittyen annoin kirjallisen tehtävän oppijoille. Neljän viimeisen tunnin teemana oli vahvemmin musiikkiin tanssiminen.

Kurssin jälkeen haastattelussa tunnelmat olivat pääosin positiiviset ja kurssille osallistuneet tunsivat päässeensä asettamiinsa tavoitteisiin.

”Aika semmoinen peruspaketti, mitä toivoinkin. Itse saa vielä tehdä paljon töitä sen kanssa, jos miettii, että lähtisi opettamaan. Pitää vielä prosessoida sitä, että saa sen omaan kehoon. Sai avaimet, jonka pohjalta pystyn itse myös harjoittelemaan sitä.”
(Nainen 26 vuotta)

”Hyvä fiilis on tästä kurssista” (Nainen 26 vuotta)

Osassa vastauksista kuitenkin kävi ilmi, että kurssi tuntui liian lyhyeltä ja että kuviomateriaalin määrä ja viemisen opetteleminen suhteessa käytettyyn aikaan tuntui haastavalta hallita.

”Ehkä jotakin alkeisopetusryhmää voisi tällä materiaalilla opettaa, mutta itse olisin kaivannut teknistä osaamista tämän lajin kannalta vielä enemmän. Nyt sitä kuviomateriaalia tuli niin paljon, että alkoi vasta loppuvaiheessa tulla kuviomateriaali niin tutuksi, että olisi päässyt syventämään omaa osaamistaan. Pitempi olisi saanut olla kurssi.” (Nainen 21 vuotta)

”Semmoinen olo oli eilen, että minä silloin ensimmäisen 1–2 tunnin aikana pystyin tanssimaan enemmän oikein, kun oli niin paljon kuviomateriaalia. Kun aika on rajallinen ja on kiva saada myös se kuviomateriaali, mutta jotenkin ehkä olisi voinut palata siihen ihan perus [harjoitteisiin]. Niin kuin me harjoittelimme jotakin piirissä kävelemällä. Niin se oli mielestäni kauhean hyödyllistä.” (Nainen 24 vuotta)

Vastauksista heijastui se, että lajin ytimeen oli saatu kosketus tai jonkinasteinen ymmärrys, vaikka sitä ei ehkä vielä omassa tekemisessä saanutkaan toteutettua.

”Vielä tuntui kauhean vaikealta irrottautua siitä, mikä sen lajin idea on. Mutta totta kai näin pienessä ajassa ei ole tarpeenkaan. Mutta rajat ovat muoto rajattomuudelle.” (Nainen 26 vuotta)

Vastausten perusteella lähes kaikkien kurssilaisten kiinnostus lajia kohtaan syveni tai ainakin kuva west coast swingistä selkeytyi. Oppimista helpottaviksi seikoiksi mainittiin minun sekä ohjaavan opettajan mukana oleminen, meidän kanssamme tanssiminen sekä henkilökohtaisen palautteen saaminen.

4.1 Musiikki

Tanssi ja parin yhteinen rytmi voi löytyä ilman musiikkia, mutta usein musiikki on erittäin merkittävässä roolissa tunnelman luojana sekä yksittäiselle tanssijalle että yhteiselle

kokemukselle (Kontturi-Paasikko 2012, 39–40). Ajoituksella viitataan siihen, että kyetään tanssimaan musiikin tahtiin. Oikean ajoituksen eli musiikin tahtiin tanssimisen voi oppia melko nopeastikin, mutta musiikin tunteminen saati tunteiden ilmaiseminen musiikin kautta vaatii harjoittelua ja heittäytymistä. Opettelun alkuvaiheessa musikaalisuus voi olla sitä, että lasketaan rytmiä omassa päässä samalla kun mietitään askeleita. Sitten kun ajoituksen osaaminen laajenee, tanssi muuttuu rennoksi sekä luonnolliseksi ja keho on tietoinen musiikista koko ajan. Myös musiikin tietoinen kuunteleminen auttaa musikaalisuuteen. Opetuskokeilun aikana minulla oli ajatus, että yksi tärkeä west coast swingin ydin on tanssia musiikkiin vapaasti improvisoiden. Opetuskokeilun aikana soitin erityylistä musiikkia läpi kurssin, mutta varsinaista musiikki -teemaa toteutimme kurssin loppuvaiheessa neljällä kerralla. Moni opiskelijoista nosti myös musiikkiin tanssimisen ensimmäisenä esille, kun kysyin heiltä mikä westin ydin heidän mielestään on.

”Vahva yhteys siihen musiikkiin. Se pitäisi saada sinne tanssiin mukaan. Se onkin itselle se kaikista tärkein ydinasia verrattuna sitten johonkin muuhun lajiin. Jos miettii vaikka jotakin valssia, niin harvoin siellä kuvitetaan tanssia. Tässä pyritään kuitenkin kuvittamaan sitä.” (Nainen 26 vuotta)

”Ehkä musiikin monimuotoisuus tekee sen. Kun valssimusiikki on aina tietynlaista, vaikka sielläkin on erilaista valssimusiikkia, mutta siellä on mielestäni selkeämmät raamit. Kun tätä tehtiin todella eri tempoiisiin ja eri tyyliin musiikkeihin.” (Nainen 24 vuotta)

”Se oli itselleni nyt semmoista musiikkia, mistä saa kiksejä. Kun seurataanssissa on vähän se ongelma, että siitä musiikista ei tykkää. Niin westimusiikki vapauttaa helpommin hulttelemaan. Semmoista musiikkia mitä muutenkin saattaa tanssia jossain muualla.” (Nainen 26 vuotta)

Vastauksissakin nousi esiin se seikka, että westi eroaa muista paritanssilajeista siinä, että sitä tanssitaan niin monenlaiseen musiikkiin. Tempo vaihtelee 90–130 iskua minuutissa ja genreja on muun muassa hiphop, blues, pop, rock, R&B, motown. Uskon, että tämä on yksi tärkeä asia sen vetovoimassa etenkin nuorempaan tanssikansaan.

4.2 Parityöskentely

Kaikki paritanssiminen edellyttää kahden itsenäisen tanssijan yhteistyötä. Paritanssissa rakennetaan luottamusta kommunikoida, reagoida ja antaa impulsseja musiikin tahdittamana. Perinteisen seuratanssiajattelun mukaan viejä aloittaa liikkeen, jota seuraaja jatkaa (Kontturi-Paasikko 2012, 37–38). West coast swingin parityöskentely on hyvin vuorovaikutteista. Voidaankin puhua vuoropuhelusta, jossa parhaimmillaan molemmat osapuolet ovat äänessä yhtä vahvasti. Itse olen kokenut tämän yhdeksi kiehtovimmista west coast swingin elementeistä. Tunneilla pohdimme sitä, kuinka parin triple stepin voi tuntea, kun tanssissa ei ole mukana samanlaista joustoa tai baunssia kuin esimerkiksi fuskussa, buggissa tai lindy hopissa. Lisäksi *ankkurointi* nousi haastattelussa esille west coast swingille ominaisena piirteenä ja myös tunneilla ankkurointia pohdittiin paljon. Mitä se on ja miten sitä voisi opettaa. Keholliset asiat, joita ankkuroinnissa tapahtuu, ovat varmasti hyvin pitkälle samat asiat kuin esimerkiksi lindy hopissa tai boogi woogiessa, mutta westimaailmassa niille on oma terminsä. Päädyimme siihen, että ankkurointi ei siis ole mikään tietty askel, vaan ennemminkin tietty piste connectionissa. Ankkurointi mahdollistuu molempien osapuolten aktiivisella osallistumisella painonsiirtoon. Painopisteiden vieminen pois päin yhteisestä keskipisteestä aiheuttaa sen, että kuminauha kiristyy ja lopulta vapautuu liikkeeksi. Tätä kuminauhan kiristymistä kutsutaan ankkuroinniksi. Parityöskentely koettiin hyvin tärkeäksi westin elementiksi haastattelun perusteella.

”Siellä on vuoropuhelu koko ajan olemassa ja kumpikin voi omalta osaltaan niitä viemisiä antaa ja niitä rikkoa myös. Sitä liikemateriaalia. Se ei silti tarkoita sitä, että se menee pipariksi. Välttämättä.” (Nainen 26 vuotta)

”Kyllä sitä parityöskentelyä, toisen kuuntelemista ja yhteyttä oppi ja pääsi syventämään.” (Nainen 26 vuotta)

”Itselläni tuli ainakin kurssin loppuvaiheessa takapakkia sen parityöskentelyn suhteen. Tuntui että siinä kurssin alkuvaiheessa, kun ei ollut vielä niin paljon sitä tietoa, että näin pitäisi tehdä. Sitten kun sitä tuli niin ei pystynyt enää käsittelemään sitä eikä oikein tiennyt mitä tässä pitäisi tehdä. Mutta kummassakin roolissa vähän vastaavanlainen

tunne, että joutui niin paljon miettimään, mikä tässä on mitä haetaan. Tai mikä on se mitä itse haluaisi ja mitä tässä tavoitellaan. Niillä oli joku ristiriita jossain määrin loppuvaiheessa.” (Nainen 21 vuotta)

Tunneilla kävimme paljon läpi vienti-seuraamisasiaa eri näkökulmista ja totesimme, että siinä tarvitaan herkkyyttä, joka tulee kehonhallinnan ja -tuntemisen kautta. Jos puhutaan connectionista eli yhteydestä kahden ihmisen välillä tanssissa, mielestäni siihen vaikuttaa hyvin vahvasti kehollisuus eli se, kuinka uskaltaa ja osaa olla läsnä omassa kehossaan siinä hetkessä ja vieläpä toisen tuntevan sekä kokevan kehon kanssa. Myös ympäristö ja tilanne vaikuttavat siihen, miltä tanssiminen toisen henkilön kanssa tuntuu. Onko kyseessä tunti-ilanne, jossa harjoitteellaan esimerkiksi jotakin kuviota vai iltabileet, jossa soi juuri henkilön lempikappale. Yhdessä kommentissa todettiin, että vientiseuraaminen hankaloitui kurssin kuluessa, kun informaatioita tuli koko ajan lisää. Tämä kertonee siitä, että asioille on hyvä antaa aikaa, ja sitten kun oppimispyramidin päälle kootaan lisää palasia, niin alimmaisten palasten mukana pitäminen hankaloituu. Aika-ajoin tulisi siis palata takaisin alemmille palasille.

4.3 Tekniikka

Oma tanssitekniikka on tärkeää kaikessa tanssimisessa ja niin myös west coast swingissä. Kehon kannatus, linjaukset, dynamiikan käyttö ja lapatuki ovat esimerkkejä tanssiteknillisistä asioista, jotka ovat tärkeitä kaikessa tanssimisessa. Ilman tekniikkaa tanssiminen, parityöskentely tai musiikkiin tanssiminen ei onnistu. Näin ajateltuna tekniikka on siis avainasemassa tanssinoppimisessa. West coast swingissä tarvitaan yleistä tanssitekniikkaa sekä lajinomaista tekniikkaa. Myös haastateltavat totesivat että, pitkälti samat lainalaisuudet pätevät kaikissa paritansseissa, mutta westille ominaisen tekniikan tuottaminen oli vielä haastavaa kurssin keston puitteissa. Hyvin haastavaa myös itselleni on ollut hahmottaa juuri lajinomainen tekniikka west coast swingissä. Ja osittain tuo kysymys ajoi minut tämän opinnäytetyön pariin. Uskon, että on useita lajinomaisia yhdenmukaisuuksia, josta kaikki voivat olla yhtä mieltä. Toisaalta on myös paljon opettajakohtaisia eroja siinä, miten lajinomaista tekniikkaa opetetaan ja mitä se kenellekin merkitsee. West coast swingiä ei ole vakioitu, ja se muuttuukin musiikin sekä ympäröivän kulttuurin mukana. On myöskin vaikeaa määritellä yhtä tiettyä mallia, johon tanssija pyrkisi, vaan jokainen huipputanssijakin on persoonallinen yksilö, joilla voi olla hyvinkin erilainen tyyli tanssia.

Haastattelunkin perusteella lajinomainen tekniikka koettiin haastavaksi asiaksi ymmärtää ja toteuttaa.

”Minusta tuntuu, että se on se suurin haaste, että siellä on joku ydin, mikä tekee westistä westiä. Mutta kuitenkin siellä on niin paljon sitä variointia. Siitä voi tehdä omannäköistä, mutta ei saa tehdä ihan mitä vaan.” (Nainen 24 vuotta)

”Ei oppinut toteuttamaan vielä täällä treeniajalla sitä tyyliä ja tekniikka. Mutta teoreettisesti ymmärtää mitä pitäisi tehdä ja nyt olis valmiudet itse treenata.” (Nainen 24 vuotta)

Haastattelussa nousi esiin lajille ominainen liikelaatu ”virtaava ja maatuva”. Monissa paritanssin koulutusohjelmassa tanssimissamme lajeissa pyritään jonkinlaiseen ylös–alas -suuntaiseen sykkeeseen. West coast swingissä puolestaan liike onkin enemmän tasaista ja virtaavaa. West coast swingissä ehkä haasteen tuonee juuri tuo tasaisen ja virtaavan liikelaadun tuottaminen tanssimalla. Voitaisiko sykkeen sijaan puhua imusta, joka on maatuvaa? Haastattelun perusteella on hyvä keskittyä vain yhteen tai muutamaan asiaan yhdellä kertaa ja kertaus on tärkeä muistaa mukana tekniikan opettelussa.

”Suurimman osan niistä asioista, joita käytiin tunneilla läpi, sai toteutettua jossakin vaiheessa. Mutta ei vielä kaikkia aina tai joka kerta. Mutta aina kun keskityttiin johonkin, niin kyllä sen sieltä löysi. Minua ei olisi haitannut, vaikka joka tunnin alussa olisi ollut joku tekniikkakertaus.” (Nainen 24 vuotta)

4.4 Motivaatio

Opetettava ryhmä oli aikuisia ammattiin opiskelevia henkilöitä, joten koen, että oma osuuteni oli suhteellisen helppo motivoinnin osalta. Aikuiset tietävät tavoitteensa yleensä hyvin ja ottavat itse vastuuta toiminnastaan. Motivaatiota heikentäväksi asioiksi ryhmäläiset mainitsivat vain ulkoisia asioita kuten huonosti nukuttu yö tai väsymys. Motivaatiota kohottavaksi asioiksi puolestaan nousi tuntien haastavuus ja yleensäkin uusi opettaja. Kehollista palautetta pidettiin myös tärkeänä motivaattorina. Kokemusta tanssista sellaisen henkilön kanssa, joka osaa toteuttaa harjoiteltavan asian, pidettiin arvokkaana. Myös tanssin näkemistä opettajan tekemänä tunneilla pidettiin moti-

vaatioita kohottavana tekijänä. Tanssinopettajan koulutusohjelmassa tanssimme yleensä molemmissa rooleissa yhtä paljon, mikä poikkeaa normaalista tanssin harrastamisesta. Yhteen rooliin keskittyminen pidemmän aikaa koettiin motivaatioita lisääväksi seikaksi.

“Virkistävää vaihtelua, kun oli eri opettaja, kuin yleensä.” (Nainen 26 vuotta)

“Kyllä se motivaatioita lisäsi, kun Anne-Riina tanssi ja näytti miltä se tanssiminen sitten oikeasti näyttää.” (Nainen 31 vuotta)

“Mukava, että jossakin vaiheessa keskityttiin vaan yhteen rooliin ja vasta seuraavalla tunnilla vaihdettiin toiseen.” (Nainen 24 vuotta)

4.5 Siirtovaikutukset muihin lajeihin

On todettu, että liikuntataidot eivät ole toisistaan riippumattomia ja eri taitojen välillä on siirtovaikutuksia, jotka osaltaan selittävät taitojen oppimista. Opettamallani ryhmällä oli jo ennestään vankka kokemus paritansseista ja esimerkiksi venti-seuraamisen periaatteista. Kysyessäni siirtovaikutuksista muihin lajeihin esiin nousi erityisesti se seikka, että muista lajeista oli vaikea päästä irti tai niitä oli vaikea sekoittaa westiin.

“Minulla ainakin enemmän löytyi niitä, miten sitä ei saa yhdistää. Mutta sen kautta voi miettiä miten sitä muuttaa, että se olisi oikeanlaista.” (Nainen 26 vuotta)

“Baunssista oli vaikea päästä eroon. Meillä on fuskussa, jivessä ja kaikessa on ollut sitä hyppelyä. Ja sitten yhtäkkiä sitä ei olekaan, vaan se [syke] pitää saada muuten siihen kehoon. Se oli hirveän vaikeaa.” (Nainen 31 vuotta)

“Lattareista oli vaikea päästä eroon monessa kohtaa.” (Nainen 26 vuotta)

“Se oli myös välillä haastavaa se aikaisemman tanssitaustan ja eri lajien kirjon sekoittuminen tähän lajiin. Että pystyy pitämään sen siinä lajin sisällä.” (Nainen 26 vuotta)

Yllättävän suurella osalla siis oli havaittavissa negatiivista siirtovaikutusta muista lajeista. Toisinsanoen oli vaikea päästä irti jostakin aiemmin opituista kaavoista. Positiivista oli kuitenkin se, että he itse pystyivät havainnoimaan ja analysoimaan asian. Tästä voisi päätellä, että useiden eri lajien ja tyylien opetteleminen kannattaa, jotta ei jää kiinni johonkin yhteen ja tiettyyn tyyliin. Itse ajattelen, että west coast swingiä voi maustaa niin monella tavalla, että melkein mistä tahansa muusta tanssilajista saa poimittua siihen tyyllittelykeinoja. Toki myös westin perusta on aluksi hyvä oppia ennen kuin pääsee tyyllittämään muiden lajien avulla.

Itseäni kiehtoo kovasti myös ajatus viedä west coast swingin vientiseuraamisajatusta myös muihin paritanssilajeihin. Myös oma opetusryhmäni näki, että westin vuoropuhelua ja omalla persoonalla tekemistä voisi viedä muihinkin paritanssilajeihin.

“Vuoropuheluajatus, sitä vois viedä [muihin lajeihin]”. (Nainen 34 vuotta)

“Semmoista kokeilevaisuutta ja tilaa. Omalla persoonalla tehden, ehkä semmoista ajattelua. Että ei aina annetaakaan niitä valmiita malleja ja liikkeitä mitä tehdä vastauksia mitä tehdä, vaan haastaa se oppilas kokeilemaan.” (Nainen 26 vuotta)

Mitä laajempi lajien sekä lajikulttuurien tuntemus opettajalla on, sitä laajemmin hän voi opetuksessaan hyödyntää siirtovaikutuksia lajien ja lajikulttuurien sisällä. Myös tanssinoppijana on hyvä pyrkiä löytämään samankaltaisuuksia eri lajien välillä, sillä tämä voi helpottaa tanssinoppimista ja laajentaa näkemystä sekä viedä omaa osaamista uudelle tasolle.

5 JOHTOPÄÄTÖKSET JA POHDINTA

Opinnäytetyössäni halusin päästä west coast swing -nimisen paritanssilajin ytimeen sekä pohtia sen opettamista. Tarkoitukseni oli tutkia seuraavia kysymyksiä: mitkä ovat west coast swingin opettamisen ydinasiat, kuinka west coast swingiä voisi opettaa motivoivasti ja mitä siirtovaikutuksia west coast swingillä on muihin paritanssilajeihin?

Totesin käytännössä sen, että west coast swing ei ole helppo laji oppia tai opettaa. Haastattelunikin perusteella westin tekniikka ja lajinomaisen liikkeen tuottaminen koettiin haastavaksi toteuttaa. Muista lajeista koettiin olevan enemmän haittaa kuin hyötyä. Kokemuksieni mukaan westissä niin kuin muissakin swing -lajeissa täytyy olla monta palasta kohdillaan ennen kuin tanssi tuntuu tanssilta. Syitä siihen, miksi westi on vaikea oppia, on varmasti useita. Triple step -askeleet ovat haastavia sekä rytmityksen että keskustan kannatuksen kannalta. Avoimessa otteessa tanssiminen edellyttää ymmärrystä raamista. West coast swingissä ei myöskään aina peilata paria, vaan se on keskustelua kahden kehon välillä. Ankkurointi ja joustava vienti-seuraaminen eivät ole yksinkertaisia asioita oppia tai opettaa. Useimmat peruskuviot ovat kuuden iskun kuvioita, joten musiikissa peruskuvio kestää puolitoista tahtia. Näin ollen saattaa tuntua, että tanssi ei mene musiikkiin, kun seuraava kuvio lähtee kolmannella iskulla. Lisäksi musiikin ja tempojen kirjo on myös haaste tanssia opetellessa. Lajin haastavuus ajaa seuraavan kysymyksen äärelle: miten saadaan ihmiset jatkamaan lajia, vaikka alussa ei välttämättä ole tunnetta tanssimisesta? Suurin osa lajiin hurahtaneista onneksi tuntuu ottavan lajin haasteena, jossa ei koskaan tulla valmiiksi, mikä on todella hienoa ja kehittävää. Opettajilla on tässä suuri rooli motivaattorina.

Usean haastateltavan mukaan west coast swingin vahva yhteys musiikkiin sekä musiikin monimuotoisuus oli ensimmäisenä esiinnoussut ja tärkein ydinasia kyseisessä lajissa. Tästä voidaan tehdä johtopäätös, että musiikin on hyvä nostaa tärkeään rooliin myös opetettaessa westiä. Mielestäni erityyliseen ja -tempoiseen musiikkiin on hyvä opetella tanssimaan jo hyvin alkuvaiheessa, sillä tämä on niin iso osa kyseistä lajia. Parityöskentely, vuoropuhelu ja toisen kuuntelu oli myös yksi haastattelussa vahvasti esiinnoussut seikka. Yhden vastaajan kokemus oli, että parityöskentelyssä tuli takapakkia, kun mietittäviä asioita alkoi olla liikaa. Tämä on hyvä muistutus siitä, että on tärkeää keskittyä ydinasioihin ja ottaa sieltä kenties vain muutama asia, joihin saman opetuskerran aikana kiinnitetään huomiota. Yleinen tanssitekniikka pätee west coast swingissä samoin kuin kaikessa muussakin tanssimisessä, mutta sen hahmottaminen, mikä on

juuri lajinomaista tekniikkaa, oli haastavampi asia. Vastaukset olivat lähinnä kuvailevia adjektiiveja kuten virtaavuus ja sulavuus, jotka toki liittyvät myös sujuvaan parityöskentelyyn. Ankkurointi nousi esiin tanssiteknillisenä asiana.

Haastattelun perusteella siis vahvoiksi tanssilajin ydinasioiksi nousi musiikki, parityöskentely sekä tekniikka. Tämä oli ennakko-oletukseni, minkä pohjalta tein myös opetuskokeilun. Jos puhutaan tanssinopettamisesta ja siitä, miten ihmiset saadaan pysymään harrastuksen parissa, niin laajentaisin hieman tätä ajatusta. Tanssikulttuuriin kasvattaminen, motivoiva ote opettamiseen sekä henkilökohtaisen palautteen antaminen nousevat ydinasioiksi. Opinnäytetyötä tehdessäni itseäni alkoi kiinnostaa erityisen paljon myös ihmisen kaikkien tasojen (henkinen, mentaalinen ja aistillinen) ottaminen huomioon opetuksessa sekä oppijan oma tunne tanssimisesta. Kuinka tanssinopettamisesta saisi vieläkin kehollisempaa? Uskon, että kehollisuuden kautta läsnäolemisesta, tanssista, ilmaisusta ja musiikkiin tanssimisesta tulisi helpompaa ja nautittavampaa. Usein nämä kaikista hienoimmat ja oleelliset asiat tuppavat unohtumaan tekniikan ja kuviodien opettamisen lomassa. Opettaminen on siis paljon muutakin kuin tekniikka, musiikki ja parityöskentely. Seuraavaksi haluaisinkin tutkia sitä, kuinka näitä eri tasoja tällä hetkellä huomioidaan tanssinopettamisessa ja kuinka tämä vaikuttaa oppimiseen. Jos tunnilla keskitytään pääasiassa siihen, miltä tanssi näyttää tai miten jokin liikesuoritus toteutetaan, niin jääkö oppiminen ja opettaminen ulkoiseksi. Uskon itse, että esimerkiksi saumaton parityöskentely, musiikkiin tanssiminen sekä kehon rentouden löytäminen tarvitsee myös yhteyden aistilliseen kehon tasoon.

Pedagogisen kokeilun myötä oma ammatillinen ajatteluni kehittyi ja opin itse hyvin paljon sekä west coast swingistä että sen opettamisesta. Jos tekisin opetusjakson uudelleen, niin opettaisin vielä vähemmän kuvioita ja keskittyisin vielä enemmän perusasioihin. Palaisin myös alkukurssin asioihin tai pitäisin joitakin harjoitteita mukana läpi koko kurssin. Jälkeenpäin miettiessäni kaikista tärkein tavoitteeni oli kuitenkin saada oppijat kiinnostumaan lajista enemmän ja haastattelun perusteella tämä toteutui. Tämän tavoitteen saavuttamisesta olen hyvin iloinen.

West coast swing heijastaa nykyajan arvoja, kuten tasa-arvoisuutta, sekä tanssin että kulttuurin sisällä. Westibileissä kuka tahansa voi hakea ketä tahansa ja milloin tahansa tanssimaan. On myös aivan normaalia, että saman sukupuolen edustajat tanssivat keskenään. Samoin kuin lavatansseissa, westibileissä on hyvin epäkohteliasta kieltäytyä tanssista. Tämän lisäksi westissä ei ole varsinaisesti viejää ja seuraajaa, vaan on keskustelu, jossa molemmat osapuolet voivat

tehdä ehdotuksia. Näiden ehdotusten pohjalta lähdetään luomaan yhteinen ja uniikki keskustelu. Kaikenikäiset mahtuvat mukaan tanssimaan, mikä on suuri rikkaus. Etenkin Kaliforniassa, jossa west coast swing -kulttuurilla on kotimaatamme pidemmät juuret, iäkkäämpiä tanssijoita on paljon harrastuksen parissa.

Yksi iso asia westin suosiossa on musiikki. Ihmiset ovat kautta aikojen halunneet tanssia aikakautensa musiikkiin. West coast swing on tällä hetkellä paritanssipuolella vastaus tähän tarpeeseen. West coast swing on oikeastaan monien musiikkityylien sekä tanssilajien sulatusuuni: swing, hiphop, lattarit, tango ja niin edelleen. Muiden tanssien harrastamisesta on hyötyä myös west coast swing harrastuksessa. Muista lajeista voi ammentaa äärettömän paljon materiaalia omaan tanssiin. Olen lukenut hyvin paljon suomalaisten tanssiryhmien Facebook-keskusteluja, joissa westiä parjataan siitä, että se vie ihmisiä pois lavatansseista. Itse en näe asiaa läheskään näin mustavalkoisena. Jos Suomen westiperhe kasvaa ja sitä kautta saadaan nuorisoa innostumaan paritanssista, se on mielestäni kaikkea muuta kuin huono asia. Näenkin sen enemmän paritanssikulttuurin palkeina kuin sen tappajana.

Opinnäytetyön tekeminen on ollut sekä kimmoke että mahdollisuus omien pedagogisten ja didaktisten lähtölähtökohtien uudelleenarviointiin. Tanssin oppiminen ja opettaminen on elämänmittainen prosessi, ja itse tunnen olevani vasta prosessin alussa. Myös tämän opinnäytetyön tekeminen on ollut omanlaisensa prosessi, joka on avartanut tanssikäsitystäni ja sitä kautta myös avartanut ajattelua opettamisesta ja opettajuudesta. Jos tekisin työni nyt uudelleen, muovaisin ehkä pedagogisen kokeilun sisältöä toisenlaiseksi ja tekisin myös haastattelun hieman eri tavoin. Ottaisin ainakin osan tunteista videolle, jotta voisin myöhemmin analysoida katsomalla opiskelijoiden kehitystä. Lisäksi oma näkökulmani tanssin ydinasioista alkoi siirtyä opettamisen ydinasioihin. Kuinka opettaessa otetaan huomioon ihmisen kaikki tasot. Toisaalta myös west coast swing -kulttuurin ja sen hyödyntäminen seurataanssikulttuurissa alkoi kiehtoa yhä enemmän. Kannustan kaikkia paritanssiopettajia miettimään, mikä on opetettavassa lajissa oma tärkein ydinaines, jonka päälle koristeita voi alkaa lisätä. Moni kysymys jäi vielä pyörimään päähän ilman täydellisen selkeää vastausta, mutta hyvä niin. Se kertoo siitä intohomosta, jota koen tätä lajia sekä tätä ammattia kohtaan. Tanssiminen ja tanssinopettaminen ovat niin moniulotteisia, ettei niissä koskaan tule valmiiksi. Täytyy vain nauttia matkasta.

LÄHTEET

Anttila E. 2013. Koko koulu tanssii: kehoallisen oppimisen mahdollisuuksia kouluyhteisössä. Helsinki: Teatterikorkeakoulu.

Dance Jam Productions. 2016. Dance Jam Productions Contest Rules 2016. viitattu 26.3.2016. <http://www.atlanticdancejam.com/rules.pdf>.

Gallahue, D. & Ozmun J. 1995. Understanding motor development: Infants, children, adolescents, adults. 3. painos. Madison (WI): Brown & Benchmark.

Hirsjärvi, S. & Hurme, H. 2008. Tutkimushaastattelu – Teemahaastattelun teoria ja käytäntö. Helsinki: Yliopistokustannus.

Hirsjärvi, S., Remes, P. & Sajavaara, P. 2008. Tutki ja kirjoita. 13.–14. osin uudistettu painos. Helsinki: Tammi.

Jaakkola, T. 2010. Liikuntataitojen harjoittelu ja taitoharjoittelu. Jyväskylä: PS-kustannus.

Jaakkola, T., Liukkonen, J. & Sääkslahti, A. 2013. Liikuntapedagogiikka. Jyväskylä: PS-kustannus.

Kirkonpelto, A. 2016. Kehollisuus paritanssissa. STOL –koulutus, Tampere. Viitattu 3.4.2016.

Kontturi-Paasikko, L. 2012. Parin kanssa paremmin – Ajatuksia paritanssin opettamisesta tanssinopettajille- ja harrastajille. Eura: Tanssikoulu Tanssintahti AY.

Koski, P. 2013: Liikuntasuhde ja liikuntakasvatus. Kirjassa: Liikuntapedagogiikka. Jyväskylä: PS-kustannus.

Lee, T.D. & Schmidt, R. A. Motor Learning and Memory. Cognitive Psychology of Memory. Vol. [2] of Learning and Memory. Oxford: Elsevier.

Lichtman K. 2015. West Coast Swing History. Viitattu 11.7.2015.
http://www.ithacasingdance.com/f_Link15_wcs.html.

Lindy Circle. 2016. Lindy Hop History. Viitattu 26.3.2016.
http://www.lindycircle.com/history/lindy_hop/.

Liukkonen, J. & Jaakola, T. 2013. Liikuntamotivaatio elinikäisen liikuntaharrastuksen edellytyksenä. Teoksessa: Jaakola, T., Liukkonen, J. & Sääkslahti, A (toim.) Liikuntapedagogiikka. Jyväskylä: PS-kustannus, 144-161.

Munroe M ja Cunningham Munroe T. 2016 About West Coast Swing: History. Viitattu 12.1.2016.
<http://www.canadianswingchampions.com/about-west-coast-swing/history>.

Nuutinen, L. 1988. Kansantanssin opettaminen, oppimisen teoriasta käytännön toimenpiteisiin. Helsinki: Vapaan Sivistystoiminnan Liitto.

Opetushallitus. 2016. Kehollisuus ja tilakokemus. Viitattu 1.4.2016.
http://www10.edu.fi/kuvataide/toiminnallinen_luonnon_kokemistapa/kehollisuus_ja_tilakokemus/

Peltomaa, H. 2002. Transfer eli siirtovaikutus oppimisessa. Viitattu 26.3.2016.
<http://www.opinto.net/web/parser.php?sec=psyk&page=kogni-008>.

Phillips, N. 2001. Motor learning. Teoksessa M. Trew & T. Everett (toim.) Human movement, An introductory text. 4. painos. Edinburgh: Churchill Livingstone, 129–141.

Powers R. 2015. The Evolution and Spirit of West Coast Swing. Viitattu 11.7.2015.
<http://socialdance.stanford.edu/syllabi/westcoast.htm>.

Pruuki, L. 2008. Ilo opettaa – tietoa, taitoa, työkaluja. Helsinki: Edita.

Pylvänäinen, P. Kehollinen eläjä. 2016. Viitattu 1.4.2016.
<http://www.tanssiterapia.net/things/attachments/0723731001254418039.pdf>.

Ruusuvuori, J. & Tiittula, L. 2005. Haastattelu: tutkimus, tilanteet ja vuorovaikutus. Tampere: Vastapaino.

Santos, S-M. 2015. Tanssijuus minussa. Oulun ammattikorkeakoulu. Tanssinopettajan koulutusohjelma. Opinnäytetyö. Viitattu 26.3.2016.
https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/94222/Santos_Salla-Maria.pdf?sequence=1.

Suomen virtuaaliyliopisto. 2016. Viitattu 26.3.2016.
http://tievie oulu.fi/verkkopedagogiikka/luku_3/piagetin_kasitys.htm.

The World Swing Dance Council. 2016. Viitattu 26.3.2016. <http://www.swingdancecouncil.com>.

Varto, J. 2005. Laadullisen tutkimuksen metodologia. Viitattu 26.3.2016,
http://arted.uiah.fi/synnyt/kirjat/varto_laadullisen_tutkimuksen_metodologia.pdf.

Watson S. 2013. WEST COAST SWING: The GREAT GRAND DAUGHTER of all Swing! Viitattu 15.9.2014. <http://www.streetswing.com/histmain/z3wcs1.htm>.

LIITE 1

Teemahaastattelun kysymykset:

1. Mitkä ovat tunnelmat kurssin jälkeen?
2. Muuttuiko suhtautuminen itse tanssiin kurssin aikana?
3. Mitä mielestäsi opit tämän kurssin aikana?
4. Mitkä asiat edesauttoivat oppimista?
5. Mitkä asiat hankaloittivat oppimista?
6. Ehditkö harjoitella tuntien ulkopuolella?
7. Mitkä ovat west coast swingin ydinasioita sinun mielestäsi?
8. Opitko mielestäsi west coast swingin tekniikkaa?
9. Löytyikö muista tanssinlajeista yhteyksiä?
10. Mihin westiä voisi soveltaa? Voiko siirtovaikutuksena viedä muihin lajeihin?
11. Koetko oppineesi parityöskentelyä?
12. Koetko oppineesi westimusiikista ja musiikkiin tanssimisesta?
13. Saitteko käsityksen west coast swing kulttuurista?
14. Millainen motivaatio sinulla oli kurssilla ja vaihteliko se kurssin aikana?